



Рис. 2 – Темп зростання кількості туристів за 2016-2018 рр.

Отже, здійснений аналіз, дає змогу дійти висновку, що туризм є однією з найбільш динамічних галузей світової економіки, та в Україні ця галузь може забезпечити значний внесок в економіку держави, якщо буде слідувати основним тенденціям розвитку туризму.

Список використаних джерел

1. Державний комітет статистики України. Туристичні потоки. URL www.ukrstat.gov.ua

РЕФОРМУВАННЯ ГОСПОДАРСТВА

ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО

Попова О.В.

Науковий Керівник – Вороніна О.О., канд. екон. наук, доцент

Житлово-комунальне господарство (ЖКГ) – важлива соціальна галузь, що забезпечує населення, підприємства та організації необхідними житлово-комунальними послугами, багатогалузева комплексна сфера господарювання, до якої належать підприємства та організації, які утримують житловий фонд в належному стані (виробники житлових послуг) і підприємства, які спеціалізуються на наданні послуг тепло-, енерго-, газо-, водопостачання і водовідведення (виробники

комунальних послуг), які діють в умовах різних факторів зовнішнього середовища, що в складному взаємозв'язку формує житлово-комунальні структури міста, які необхідно оцінити і забезпечити економічну ефективність їх функціонування [3].

Управління будівництвом і житлово-комунальним господарством на місцях покладено на відповідні управління та відділи місцевих державних адміністрацій. Таким чином, при обласних державних адміністраціях діють управління містобудування й архітектури, управління житлово-комунального господарства й управління капітального будівництва, а в районних державних адміністраціях функцію управління забезпечують відділи містобудування, архітектури і житлово-комунального господарства. Ці органи створюються і діють відповідно до положень, затвердженими Кабінетом Міністрів України. Вони здійснюють керівництво дорученими їм сферами будівництва і житлово-комунального господарства, несуть відповідальність за їхній розвиток [1].

На сьогодні у житлово-комунальному господарстві накопичено багато проблем, що ставлять під загрозу можливість його сталого функціонування. Основними перешкодами є відсутність системних перетворень у цій сфері, недосконалість нормативно-правової бази та непослідовність у прийнятті рішень. Враховуючи важливість нормального функціонування ЖКГ та його вплив на соціальну сферу України, галузь потребує кардинального реформування, що має передбачати насамперед формування її нової структурної побудови, яка б поєднувала найкращі надбання зарубіжних моделей управління житлово-комунальною сферою. Реформа ЖКГ повинна бути законодавчо, організаційно та економічно забезпечена на чотирьох рівнях: на рівні державних органів виконавчої влади; місцевих адміністрацій та органів місцевого самоврядування; житлово-комунальних підприємств різних форм власності; споживачів послуг.

Оскільки система управління житлово-комунальним господарством визначає соціально-економічний потенціал територій, їх інвестиційну привабливість, то вдосконалення системи управління житлово-комунального господарства доцільно проводити за чотирма основними напрямками:

- 1) підвищення економіко-правової ефективності функціонування системи житлово-комунального господарства;
- 2) формування ринкових відносин у сфері управління;
- 3) розвиток конкурентного середовища у житлово-комунальному комплексі;
- 4) вдосконалення кадрового забезпечення [2].

Одним із заходів реформування житлово-комунального господарства, шляхом є створення конкурентного середовища на ринку послуг з утримання житлового фонду, а саме формування об'єднань співвласників багатоквартирних будинків (ОСББ). Основна мета створення ОСББ полягає у поліпшенні комфорту проживання мешканців будинку. Створення в будинку юридичної особи сприяє вдосконаленню договірних відносин та розвитку конкуренції на ринку житлово-комунальних послуг, у разі створення ОСББ істотно підвищується зацікавленість, відповідальність мешканців. ОСББ має можливість отримати у власність або довгострокове користування прибудинкову територію, це захищає прилеглу земельну ділянку від зведення на ній додаткових споруд – так званого ущільнення забудови, яке сьогодні створює проблеми багатьом мешканцям. Не всі мешканці розуміють переваги створення ОСББ у власному будинку, тож необхідно зацікавити потенційних учасників процесу. Це можна зробити через мотиви економії (зменшення витрат на житло), влади (можливість контролю, скорочення ланцюжка «замовник-виконавець»), якості (підвищення якості послуг) [6].

Впровадження нових альтернативних видів енергії надає великі перспективи, адже відбувається на фоні великих проблем в традиційних технологіях енергозабезпечення людства. Наприкінці року Верховна Рада ухвалила в першому читанні законопроект про нову систему підтримки «зелених» електростанцій. Зараз частка енергії з відновлюваних джерел (ВДЕ) становить близько 2 % всієї генерації, а її вартість – майже 9 % обороту на ринку електроенергії. Таке фінансове навантаження спричинене «зеленим» тарифом, прив'язаним до євро. «Зелений» тариф являє собою спеціальний тариф, за яким держава закуповує електроенергію по завищеній ціні у підприємств та приватних осіб, які використовують альтернативні джерела енергії. Отже, ні для кого уже не є новиною, що за останні роки значно знизилась вартість електроенергії, виробленої з ВДЕ: активний розвиток технологій призвів до поступового здешевлення обладнання.

Виникла потреба змінити підходи до підтримки виробників «зеленої» електроенергії. Саме тому наприкінці 2018 року Верховна Рада ухвалила в першому читанні законопроект №8449-д щодо нової системи підтримки ВДЕ. Згідно з ним, з 2020 року планується знизити «зелений» тариф для сонячних електростанцій (СЕС) на 25 %, для вітроелектростанцій (ВЕС) – на 10 %. Це помітно здешевлює вартість «зеленої» енергії для українців, але не це головне в документі. Основне нововведення – перехід від «зеленого» тарифу до аукціонів на постачання енергії з ВДЕ. Аукціони визначатимуть переможця за єдиним

критерієм – найнижчою ціною. Очевидно, що «зелені» інвестиції в найближчі роки можуть стати пріоритетними напрямками для економіки України. Постає необхідність об'єднання різних фінансових інструментів для досягнення синергетичного ефекту [5].

Розглянемо проблеми створення конкурентного енергоринку в Україні. Запуск конкурентного оптового ринку електроенергії з 1 липня, за прогнозами більшості фахівців енергетичної галузі, мав призвести до 30 %-го зростання ціни кіловат-години для промспоживачів. У своїх припущеннях експерти майже не помилилися. З 1 липня розцінки на електрику збільшилися на 20–25 %. Різниця лише в тому, що ніякого конкурентного ринку при цьому в Україні так і не з'явилося. Країна отримала підвищення вартості послуг для споживачів, проте ані конкуренції між виробниками, ані механізму вільного ціноутворення в оптовому ринку не набула.

Відповідно до закону «Про ринок електричної енергії», вільний конкурентний ринок мав стартувати вже з 1 липня цього року для всіх без винятку генеруючих компаній. Це стало б можливим у разі повної ліквідації перехресного субсидування населення промисловими споживачами, обсяг якого становить 50 млрд грн, або чверть річного обороту енергоринку. Однак вимоги закону не були виконані, і провина за це лежить не на енергетиках. На відміну від газу, підвищувати тарифи на електроенергію для населення в Україні чомусь не прийнято. Складно відповісти, чому, адже порівняно з газом частка електрики в загальному обсязі комунальних платежів у побутовому секторі є несуттєвою. Щоб запустити ціностримуючі механізми в енергоринку на міцній і довгостроковій основі, слід реалізувати наступні кроки стратегічного характеру: підвищити тарифи для населення до економічно обґрунтованого рівня ліквідувати систему перехресного субсидування, впровадити аукціони зі спорудження ВДЕ і високоманеврових джерел для балансування енергосистеми, запустити в Україні повноцінний конкурентний ринок електроенергії з мінімальним адміністративним втручанням у процеси ціноутворення, інтегрувати українську енергосистему з європейською ENTSO-E і забезпечити можливість експортно-імпортних перетоків на рівні 2,1 МВт потужності з подальшим можливим збільшенням до 4 МВт [4].

Отже, на сучасному етапі розвитку підприємства житлово-комунального господарства України функціонують у доволі складних умовах. Стратегічними цілями у даній сфері є формування системи заходів, спрямованих на інтенсивний розвиток житлово-комунального господарства, вдосконалення або докорінну зміну існуючих форм і

основних підходів державного управління на різних рівнях та їх взаємодію між собою.

Список використаних джерел

1. Алексеев В. М. Удосконалення управління комунальною власністю в Україні: організаційно-теоретичні засади : навч. посіб. Чернівці: Технодрук, 2013. 216 с.
2. Ніколаєв В. П. Зміцнення фінансового стану комунальної галузі. *Фінанси України*. 2013. № 6. С. 75-81.
3. Ісаєнко Д. В. Стратегія формування державної соціальної політики регулювання розвитку житлового будівництва в Україні. *Публічне управління: теорія та практика* : зб. наук. пр. Асоціації докторів наук з державного управління. Харків : Вид-во «ДокНаукДержУпр». 2011. Вип. 4 (8). С. 96-102.
4. Кільницький О. Чому в Україні не вдалося створити конкурентний енерго-ринок. *Mind*. 2019. URL: <https://mind.ua/publications/20201253> (дата звернення: 24.02.2020).
5. Домбровський О. «Зелений» тариф. Кінець ери дорогої енергетики для України. *Економічна правда*. 2019. URL: <https://www.epravda.com.ua/publications/2019/03/13/645847/> (дата звернення: 24.02.2020).
6. Строкань Т. М. Модель розвитку житлово-комунального господарства на сучасному етапі. *Теорія і практика перебудови економіки*: зб. наук. праць. Черкаси: ЧПІ, 2011. С. 173-176.

МІЖНАРОДНА МІГРАЦІЯ РОБОЧОЇ СИЛИ

Лаленко Ю.Р.

Науковий керівник – Рибак Г.І., канд. екон. наук, доцент

В даний час міжнародні економічні відносини стають все ширше і різноманітніше. Розвиток сучасних засобів комунікацій, транспорту, уніфікація законодавства і відкритість економіки дозволяють все вільніше переміщення між країнами не тільки товарів і послуг, але і факторів виробництва. Одним з факторів виробництва, що володіє високою мобільністю, є робоча сила. Міграція робочої сили стає однією з важливих форм міжнародних економічних відносин.

Міжнародна міграція робочої сили є частиною міграційних процесів, що відбуваються в світі. Поряд з трудовою міграцією виділяють вимушену міграцію, яка стає наслідком військових політичних подій, переслідування на етнічному та релігійному ґрунті, що змушують населення змінювати місце проживання (біженці). За оцінками ООН, число міжнародних мігрантів швидко зростає. Якщо в 1990 році їх чисельність становила 153 млн. осіб, то в 2017 р. – 258 млн. чоловік. Абсолютний приріст склав 105 млн. чоловік. За даними Світового банку, в 2016 р кількість біженців у світі досягла 17,2 млн. чоловік, або трохи менше 7 % від 250 млн. міжнародних мігрантів.